



Arrest

nr. 122 174 van 7 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 6 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers hebben op 5 augustus 2013 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd op 24 december 2013 onontvankelijk verklaard, bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Het betreft de bestreden beslissing:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in casu te Moskou.

Mevrouw en haar meerderjarige zoon hebben meerdere asielaanvragen ingediend die allen werden afgesloten met een negatieve beslissing. De medische aanvraag 9ter werd eveneens met een negatieve beslissing afgesloten. Geen enkele van de procedures duurde onredelijk lang. De zoon M heeft een mentale handicap en is niet in staat om voor zichzelf te zorgen. Hij staat onder permanent toezicht van zijn moeder, mevrouw ZI. Betrokkene kwam met haar kinderen in juli 2007 in België aan. Mevrouw beweert dat zij hun leven de voorbije 6 jaar in België hebben opgebouwd. Indien ze terug zouden moeten keren, zouden ze geconfronteerd worden met ernstige moeilijkheden. Mevrouw wijst er op dat ze zich in een sociaal en financieel zwakke en kwetsbare situatie bevinden. De drie gezinsleden beweren verregaand geïntegreerd te zijn. Betrokkenen verklaren dat ze zich in een problematische en onzekere situatie bevinden. Betrokkenen verwijzen naar de duur van de asielprocedures en de optelsom van meerdere asielaanvragen (de eerste asielprocedure duurde 2 jaar en 4 maanden en de tweede asielprocedure duurde 8 maanden). Betrokkenen verklaren in een uitzonderlijke situatie te verkeren doordat de asielprocedure meer dan 3 jaar duurde en de kinderen schoolgaand zijn. Mevrouw verwijst naar een instructie die vernietigd werd, maar nog steeds zou worden toegepast. De verantwoordelijke asielinstanties hadden volgens betrokkenen na meer dan 3 jaren geen uitvoerbare beslissing genomen. Dochter K gaat sinds 2007 tot op heden naar school. Betrokkenen beweren persoonlijke problemen te hebben gekend in de Russische federatie.

De verklaringen van betrokkenen betreffende persoonlijke problemen die ze hebben ondervonden in de Russische federatie zijn vaag en niet concreet. Indien betrokkenen persoonlijke problemen ondervonden waardoor het nu niet mogelijk is de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post te Moskou, dienen deze problemen concreet te worden uiteengezet en dient een begin van bewijs te worden geleverd. Een loutere bewering dat ze persoonlijke problemen ondervonden in de Russische federatie wordt niet aanvaard als buitengewone omstandigheid. Mevrouw verwijst naar een optelsom van meerdere asielprocedures en beweert dat de totale duur van alle procedures samen onredelijk lang waren. Geen enkele van de procedures duurde onredelijk lang. Een optelsom van meerdere procedures is geen buitengewone omstandigheid. Mevrouw koos er zelf voor meerdere asielaanvragen in te dienen. Alle procedures werden binnen een redelijke termijn afgesloten. Alle procedures werden afgesloten met een negatieve beslissing. De instructie van 2009 die door de Raad van State werd vernietigd wordt niet meer toegepast. Dat de dochter schoolgaand is sinds 2007 vormt geen buitengewone omstandigheid. Het schoolgaan van het kind werd toegestaan voor de duur van de asielprocedures om de ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen. Dat de meerderjarige zoon een mentale handicap heeft, toont op zich niet aan dat betrokkenen niet terug kunnen keren naar de Russische federatie om zich aan te bieden voor de Belgische ambassade. Dat betrokkene hulpbehoefig zou zijn, wordt niet aangetoond. Dat het niet mogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen via de Belgische ambassade yvordt niet aangetoond. Betrokkenen wisten dat ze bij een negatieve beslissing inzake de asielaanvraag en bij uitbreiding inzake de aanvraag 9ter België dienden te verlaten. De aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging dient ingediend te worden via de Belgische ambassade te Moskou. Betrokkenen kunnen een dossier samenstellen met alle belangrijke elementen. Ze kunnen zich bij deze procedure via de Belgische ambassade nog steeds laten bijstaan door hun advocaat. Niets verhindert betrokkenen om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980. Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

“Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel : het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel : schending van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

A. Algemene principes : (...).

B. Toepassing:

DOORDAT verweerder stelt dat de integratie van verzoekster en haar kinderen in de Belgische samenleving en het verblijf van verzoekster in België sinds 2007 geen uitzonderlijke omstandigheden zijn.

TERWIJL verweerder in zijn ontwikkelde argumentering enerzijds verwijst naar het feit dat de Belgische asielinstanties weigeringsbeslissingen hadden genomen inzake de asielaanvragen van verzoekster en anderzijds verwijst naar de integratie in hoofde van verzoekster en haar kinderen en deze niet in vraag stelt, doch zich beperkt tot het stellen dat dit geen uitzonderlijke omstandigheden zijn die de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980 in België kunnen verantwoorden. Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Uit de motivering van de bestreden beslissing dd. 24 december 2013 blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 5 augustus 2013 zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen. Uit het geheel van de door verzoekster aangehaalde argumenten dd. 5 augustus 2013 bleek nochtans dat een ontvankelijk verklaring van verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9bis van de Vw. een rationele en aanvaardbare oplossing is (én conform is aan de -inmiddels vernietigde- Instructies dd. 19/07/2009 betreffende toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 - zie hierna verder).

EN DOORDAT verweerder alludeert op het feit dat 'uitzonderlijke omstandigheden' m het licht van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 deze zijn die verzoekster en haar kinderen verhinderen in hun land van herkomst deze aanvraag tot verblijf in te dienen.

TERWIJL deze 'uitzonderlijke omstandigheden' voor verzoekers en haar kinderen geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het voldoende is om aan te tonen dat het voor verzoekster buitengewoon moeilijk is om naar de Russische Federatie terug te keren teneinde daar een aanvraag tot verblijf aan te vragen. (zie de Ministeriële Omzendbrief dd. 09/10/1997 betreffende de toepassing van artikel 9,3° van de wet van 15/12/1980, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14/11/1997 en de constante rechtspraak van de Raad van State, o.a. arrest Nr. 93.760 dd. 06/03/2001). Verweerder heeft een grote appreciatiebevoegdheid met betrekking tot het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden die in een aanvraag tot machtiging van verblijf worden ingeroepen. Dit gegeven ontslaat verweerder evenwel niet van de plicht om een beslissing in een individueel dossier op een gepaste wijze te motiveren en op een redelijke manier te beoordelen. Verweerder had het geheel van de argumenten -op een redelijke manier- dienen te beoordelen, die door verzoekster als uitzonderlijke omstandigheden werden ingeroepen, (waaronder haar vlucht uit de Russische Federatie omdat zij daar dreigde het slachtoffer te worden van vervolgingen ; haar langdurig verblijf in België sedert juli 2007 ; de lange duur van haar opeenvolgende asielprocedures ; haar integratie in het land , het gegeven dat haar dochter Khavasi sedert 2007 ononderbroken naar school gaat ; het feit dat haar zoon mentaal gehandicapt is en het gegeven dat verzoekster beantwoordt aan de criteria die vermeld staan in de (inmiddels vernietigde) Instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet" die op 19 juli 2009 door de Ministerraad was opgesteld en die gepubliceerd was op de website van de Dienst Vreemdelingzaken - met name stelde verzoekster dat zij beantwoordt aan Punt 1.1 van voormelde Criteria dd. 19 juli 2009 : 'Families met schoolgaande kinderen met een afgesloten of hangende asielprocedure - zie hierna verder) - en dit louter om het uitzonderlijk karakter ervan te beoordelen. Het is duidelijk dat dit in het voorliggende dossier niet (afdoende) gebeurd is, vermits de motivering in de bestreden beslissing niet alleen onvoldoende is, maar bovendien werden de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht genomen. De Raad van State oordeelde meermaals dat het niet het onvoorzienbaar of zeldzaam karakter van de feiten is dat dient aangetoond te worden, maar wel het feit dat, rekening houdend met alle omstandigheden, het indienen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland een buitengewone moeite zou uitmaken voor de betrokkene. (Rvst. N° 60.962, 11/07/1996, TVR 97, p. 385 ; Rvst nr. 117 713 dd 31/03/2003.) In haar verzoek tot verblijfsmachtiging cfr art. 9bis Vw. dd. 5 augustus 2013 had verzoekster aangaande voormelde Instructies dd. 19 juli 2009 het volgende uiteengezet: " De totale behandelingsduur van verzoeksters eerste asielprocedure inclusief deze van haar tweede asielprocedure bedroeg dan ook méér dan drie

jaren". Verzoekster beantwoordt aan de criteria die eerst vermeld stonden in de Toelichting die (destijds) op 7 december 2006 was weergegeven op de website van de DVZ en later opnieuw bevestigd waren in de "Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet" die op 19 juli 2009 door de Ministerraad was opgesteld en die gepubliceerd is op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze 'Instructies', weliswaar vernietigd bij arrest van de Raad van State, blijven niettemin richtlijnen van de staatssecretaris voor migratie en asielbeleid aan de administratie en zijn bedoeld als leidraad en werkinstrument bij het nemen van toekomstige beslissingen. Verzoekster verwijst eveneens naar een arrest van de Raad van State van 10 april 2006 (arrest nummer : 157.452) die een eerdere beslissing van de DVZ (houdende weigering van toekenning van een regularisatie aanvraag ; daarbij stellend dat zij niet zou zijn gebonden door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure) had geschorst. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is. In de voormelde 'Instructies' wordt gesteld dat personen in principe in aanmerking komen voor een regularisatie van hun verblijf in België indien ze beantwoorden aan de hierna volgende voorwaarden ('langdurige procedures')

- 1) als ze een erkenning als vluchteling hebben gevraagd en
- 2) de verantwoordelijke asielinstanties na meer dan 4 jaar geen uitvoerbare beslissing hebben genomen, of
- 3) de verantwoordelijke asielinstanties na meer dan 3 jaar geen uitvoerbare beslissing hebben genomen indien het een gezin betreft met een schoolgaand kind.

Welnu, verzoekster beantwoordt volledig aan het laatste criterium. De verantwoordelijke asielinstanties hadden na meer dan drie jaren geen uitvoerbare beslissing genomen in het asioldossier van verzoekster. Verzoeksters dochter K gaat sinds 2007 tot op heden zonder onderbreking naar school. (Stukken 8-9) In de bestreden beslissing verschuilt verweerder zich ten onrechte achter het gegeven dat sinds de vernietiging door de Raad van State (RvS arrest 198.769 dd. 9 december 2009 en arrest 215.571 dd. 5 oktober 2011) van de (voormelde) instructies dd. 19 juli 2009 deze niet meer van toepassing zouden zijn en verzoekster zich daarop niet meer nuttig zou kunnen beroepen. De bevoegde staatssecretaris alsook verweerder, bij monde van dhr. Freddy Roosemont, directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, bevestigden -in publiek- meermaals dat zij zich in het kader van hun 'discretionaire bevoegdheid' wél zullen blijven baseren op de inhoudelijke criteria van de (door de Raad van State vernietigde) Instructies van 19/07/2009 en deze als een soort leidraad te zullen blijven hanteren en toepassen bij de beoordeling van de aanvragen tot verblijfsmachtiging. Verzoekster verwijst dienaangaande naar uitspraken gedaan door dhr. Freddy Roosemont in het actualiteitenprogramma 'TERZAKE' op CANVAS dd. 26 maart ("Hongerstakers : wanhoop of chantage ?") <http://video.cativas.be/terzalce-maandag-26-maart> (of ga via 'Google' naar 'Canvas' ; klik op 'programma's' ; klik vervolgens op 'Terzake' ; naar beneden scrollen waar een overzicht van alle programma's van 'Terzake' te zien zijn ; vervolgens verder aanvinken totdat de uitzending van 26 maart 2012 te zien is ; de uitspraken van dhr. Freddy Roosemont zijn te zien en te horen tussen 14 minuten & 15 seconden tot circa 14 minuten & 30 seconden) Dit programma kan worden herbekeken op voormelde link. In de uitzending verklaarde dhr. Freddy Roosemont letterlijk het volgende : "-de huidige regering heeft die regels in de zomer van 2009 bepaalden wij passen die nog steeds toe..." Ondanks het feit dat verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 5 augustus 2013 beantwoordde aan de inhoudelijke criteria (Punt 1.1) van de (inmiddels vernietigde) Instructies dd. 19 juli 2009, verklaarde verweerder haar aanvraag desalniettemin onontvankelijk. En dit in tegenstrijd tot de publieke verklaringen van dhr. Freddy Roosemont dd. 26 maart 2012 waarbij hij bevestigde dat verweerder de inhoudelijke criteria van de (inmiddels vernietigde) instructie dd. 19 juli 2009 (in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid) wél zou blijven toepassen. Door verzoeksters aanvraag onontvankelijk te verklaren, in tegenstrijd tot voormelde publieke verklaringen van dhr. Freddy Roosemont, geeft verweerder blijk van een arbitraire houding en creëert hij op die manier een situatie van rechtsonzekerheid die ontoelaatbaar is ; minstens flagrant onredelijk is. Tegelijk houdt de bestreden beslissing een schending in van het vertrouwensbeginsel (beginsel van behoorlijk bestuur dat de rechtszekerheid moet garanderen). Als aanvraagster van een verblijfsmachtiging cfr art. 9bis Vw. mag verzoekster erop vertrouwen dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekendmaakt ook in haar individuele geval worden toegepast. Dit is gerechtvaardigd aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid. Ondanks het feit dat de instructie dd. 19 juli 2009 geen bindende wettelijke voorwaarde is, moet verweerder elke aanvraag op zijn merites beoordelen. Als burger mag verzoekster verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd ; haar verwachting blijkt ook de 9bis aanvraag zelf. De bestreden beslissing houdt een schending in van de motiveringsverplichting. Verweerder moet de determinerende motieven geven waarom verzoeksters aanvraag niet voldoet. Deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken. De motivering van verweerder dat de criteria

van de instructie niet meer gelden wegens de RvS rechtspraak en dat ze niet 'kunnen' toegepast worden, is onwettelijk omdat dat een inperking zou zijn van de discretionaire bevoegdheid van verweerder en omdat dat de publieke verklaringen van het bestuur loochent.

schending van het redelijkheidsbeginsel:

Verzoekster is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft. Verzoekster bracht voldoende elementen aan waarmee naast een continu verblijf in België sedert juli 2007 tot op heden ook een verregaande integratie aangetoond wordt. Verweerder schendt het redelijkheidsbeginsel indien hij verzoekster en haar kinderen verplicht om terug te keren naar hun land van herkomst, waarmee zij door hun lange afwezigheid en hun verregaande integratie in het land (verzoekster en haar kinderen verblijven ononderbroken in België sinds hun asielaanvraag in 2007), de banden verbroken hebben, louter en alleen om van daaruit de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Dit verzoek staat geenszins in verhouding tot de schadelijke gevolgen die hieruit voortvloeien voor verzoekster en haar schoolgaande dochter. Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat aangezien verzoeksters aanvraag cfr. art 9bis Vw. dd. 5 augustus 2013 beantwoordde aan Punt 1.1 ('Families met schoolgaande kinderen met een afgesloten of hangende asielprocedure') van de "Instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet" die op 19 juli 2009 door de Ministerraad was opgesteld en die gepubliceerd was op de website van de Dienst Vreemdelingzaken. Daarom dat een ontvankelijk-verklaring van verzoeksters aanvraag cfr. art. 9bis Vw. dd. 5 augustus 2013, ingediend bij de Burgemeester van de Stad Genk, een rationele en aanvaardbare oplossing is. Gelet op de door verzoeksters uitgewerkte argumenten in haar verzoekschrift dd. 5 augustus 2013, kon verweerder niet in redelijkheid komen tot de door hem genomen beslissing. De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door verweerder genomen besluit. Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van niet-ontvankelijkheid dd. 24 december 2013 te worden vernietigd."

2.2. Verzoekers betogen dat hun aanvraag niet op een redelijke en zorgvuldige wijze genomen werd. Zij verwijzen naar de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en wensen zich alsnog te beroepen op deze criteria, verwijzend naar de lange duur van de asielaanvragen en het schoolgaand kind. Zij betogen tot slot dat de bestreden beslissing, gelet op hun langdurig verblijf (sinds 2007) in België en hun verregaande integratie, onredelijk is en niet in verhouding staat met de schadelijke gevolgen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 een "instructie" opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Die "instructie" van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat die "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

De Raad van State oordeelt dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat het betoog van verzoekers inzake de schending van het door hen aangehaalde middel, dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Het lange verblijf in België is te wijten aan het eigen gedrag van verzoekers. Zij werden slechts gedoogd op het Belgisch grondgebied tijdens de asielprocedure en de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen. Zij wisten dat ze bij een negatieve beslissing het grondgebied zouden moeten verlaten.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.

De "buitengewone omstandigheden" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

In casu werd aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf onontvankelijk bevonden en is dus de invulling van het begrip "buitengewone omstandigheden" aan de orde. Verzoekers hebben derhalve niet aangetoond dat het voor hen bijzonder moeilijk is terug te keren naar hun land van oorsprong of naar een land waar zij gemachtigd zijn te verblijven, om er een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan de voorwaarde van buitengewone omstandigheden, dient de aanvrager aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven of om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Deze elementen kunnen in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De wnd. voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC